μιγαδα
#13
Φθινόπωρο
2015

Η μιγάδα **είναι μια αυτόνομη ομάδα γυναικών από την Αθήνα, με αφετηρία το χειμώνα του 2009. Στόχος της είναι να αναδεικνύει και να κρατάει ζωντανά στο δημόσιο λόγο ζητήματα της κοινωνικής πραγματικότητας και της εκμετάλλευσης των γυναικών σήμερα.**

Αυτό δεν είναι εύκολο, γιατί σε έναν κόσμο που διαρκώς αλλάζει (υποτίθεται προς την πρόοδο) επικρατεί ο καθησυχασμός ότι η κοινωνική θέση των γυναικών έχει βελτιωθεί. Αναλόγως φυσικά από ποια θέση μιλάει καμιά...
Το περιοδικό **εκδίδεται κάθε τρεις μήνες και είναι προϊόν συλλογικής εργασίας. Τα θέματά του επιλέγονται κατόπιν συζήτησης και στη συνέχεια τα κείμενα γράφονται, συζητιούνται ξανά, διορθώνονται και ξαναγράφονται. Μερικές φορές αυτή η διαδικασία καθυστερεί την έκδοση του περιοδικού, γι' αυτό ζητάμε την κατανόηση**

edito

Οι μετανάστριες είναι αδέλφια ταξικά προσφυγοπούλες βλέπουν μόνο τα αφεντικά

Από το καλοκαίρι έως και τώρα, τα κάθε λογής μίντια, έχουν γεμίσει με εικόνες από σύριες μάνες με τα παιδιά τους στην αγκαλιά, ως ένδειξη για το πόσο οι σύριοι «πρόσφυγες» χρειάζονται την «αλληλεγγύη» μας. Αποκορύφωμα, όπως σίγουρα όλες θυμάστε, ήταν η φωτογραφία με το πνιγμένο 3χρονο αγοράκι σε παραλία της Τουρκίας.

Λοιπόν εμείς μετά το πρώτο σοκ που, όπως και να το κάνεις, σου προκαλεί μια τέτοια εικόνα, προσπαθήσαμε να δούμε τι συμβαίνει, και ο συνηθισμένος οδηγός «κλείνουμε την τηλεόραση και κοιτάμε λίγο γύρω μας αλλά και στο παρελθόν» δεν μας απογοήτευσε. Για αρχή θυμηθήκαμε πως πνιγμένα παιδιά υπάρχουν στο αιγαίο χρόνια τώρα. Όπως και επίσης πως το ελληνικό κράτος δεκάρα τσακιστή δεν δίνει για τα παιδιά των μεταναστών. Τρανό παράδειγμα η υπόθεση με τα 502 χαμένα παιδιά, αλβανικής κυρίως καταγωγής, από το ίδρυμα της Αγίας Βαρβάρας, την περιόδο 1998-2001 που ποτέ κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να δει τι απέγιναν.[1] Για να μην μιλήσουμε για τα παιδιά «δεύτερης γενιάς» που ενώ έχουν μεγαλώσει εδώ, το κράτος δεν τους δίνει ιθαγένεια. Μετά διαπιστώσαμε πως ούτε και για τις γυναίκες, εξαναγκαστικά εκδιδόμενες μετανάστριες, νοιάζεται κανείς, ακόμα και όταν είναι δύο δρόμους κάτω από την πλατεία Βικτωρίας, εκεί που όλοι έχουν βαλθεί τώρα να δείξουν την «αλληλεγγύη» τους στους «πρόσφυγες». Τι συνέβη και το ελληνικό κράτος ενδιαφέρεται από το καλοκαίρι για τους «ξένους», βασικά τους σύριους;

Θα παρατηρήσατε εδώ, ότι στις λέξεις πρόσφυγες και αλληλεγγύη χρησιμοποιούμε εισαγωγικά. Δεν το κάνουμε κατά τύχη.

Θεωρούμε πως η χρήση της λέξης πρόσφυγας, για τους σύριους μετανάστες και μετανάστριες, δεν έχει λανσαριστεί καθόλου τυχαία από το ελληνικό κράτος. Ουσιαστικά, χρησιμοποιείται για να τους διαχωρίσει από τους υπόλοιπους μετανάστες. Αυτόματα όσοι δεν είναι «πρόσφυγες», είναι λαθρομετανάστες. Ο διαχωρισμός αυτός, όμως, δεν συμφέρει κανέναν άλλο πέρα από το κράτος το ίδιο. Επίσης, μην ξεχνάμε, πως η στρατηγική για τη μετανάστευση είναι μία. Να μην δίνει χαρτιά. Οπότε, ονοματίζει κάποιους ως πρόσφυγες, απλά για να εξυπηρετήσει τα δικά του συμφέροντα, τόσο για να προσελκύσει ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις, όσο και για λόγους εξωτερικής πολιτικής. Και αυτό το τελευταίο, είναι ένα πολύ σημαντικό κεφάλαιο για το ελληνικό κράτος το οποίο τρία χρόνια πριν, είχε δείξει τεράστια προθυμία να συμμετάσχει στον πόλεμο στη συρία[2], ενώ παράλληλα δεν χάνει ευκαιρία να τονίζει πόσο σημαντική είναι η γεωπολιτική του ισχύς. Και όλα αυτά, μέσα σε μια ανατολική μεσόγειο που βράζει και ενώ ο πόλεμος στην Συρία μαίνεται.

Η εικόνα χιλιάδων ανθρώπων εγκλωβισμένων στα ελληνικά νησιά το καλοκαίρι, έχει περισσότερο να κάνει με αυτές τις βλέψεις του ελληνικού κράτους, δηλαδή για χρήση στην εξωτερική πολιτική και προσέλκυση χρηματοδότησης, παρά με την αδυναμία του να τους διαχειριστεί. Τους παρουσιάζει ως εισβολείς -κατατρεγμένους βέβαια- αλλά εισβολείς, που έρχονται σε κύματα από τα θαλάσσια σύνορα και κατακλύζουν τα νησιά. Όμως είναι το ίδιο το ελληνικό κράτος που τους εγκλώβισε στα νησιά. Και το έκανε αυτό με σχέδιο. Γιατί πέρα από τους «καημένους» τους νησιώτες που νοίκιαζαν ρεύμα για φόρτιση κινητού 3 ευρώ στους μετανάστες, ο εγκλωβισμός αυτός παρήγαγε και θέαμα. Και το θέα-

των συνεπών αναγνωστριών.
Μπορείτε να μας βρείτε* στην κατάληψη του Αρχείου 71, γωνία Καλλιδρομίου και Ζωσιμαδών 7 στα Εξάρχεια (ανοικτά κάθε Πέμπτη 5-8μμ και Σάββατο 12-4μμ*****). Εκεί θα βρείτε (εκτός από εμάς) και όλο το έντυπο υλικό της ομάδας.**

***Το περιοδικό το βρίσκετε* στην Αθήνα στα βιβλιοπωλεία Ναυτίλος, Ελεύθερος Τύπος, Εκδόσεις των Συναδέλφων και στο κάτω περίπτερο της πλατείας Εξαρχείων και στο πάνω περίπτερο της πλατείας Κάνιγγος. Επίσης θα μας βρείτε σε στέκια, βιβλιοπωλεία και καταλήψεις στη Θεσσαλονική, τα Χανιά και τα Γιάννενα. Αν αυτά που διαβάσετε σας βάλουν σε σκέψεις, μη ντραπείτε, να μας το πείτε!**
στο mail: **omadamigada@yahoo.com**

Υλικό μας θα βρείτε και στο:
autonomia71.wordpress.com

Απέναντι σελίδα: Ένα μυτιληνιό κοριτσάκι χαρίζει τις κούκλες του σε πρόσφυγες που μόλις έφτασαν στη στεριά από ναυάγιο και η Εφημερίδα των Συντακτών χαίρεται. Ε, να έχουν μια απασχόληση ενώ θα περιμένουν άπειρες ώρες, σε διάφορες ουρές, για ένα χαρτί νομιμοποίησης που πιθανότατα δεν θα δοθεί ποτέ. (Η φωτογραφία κράζει ότι είναι στημένη).

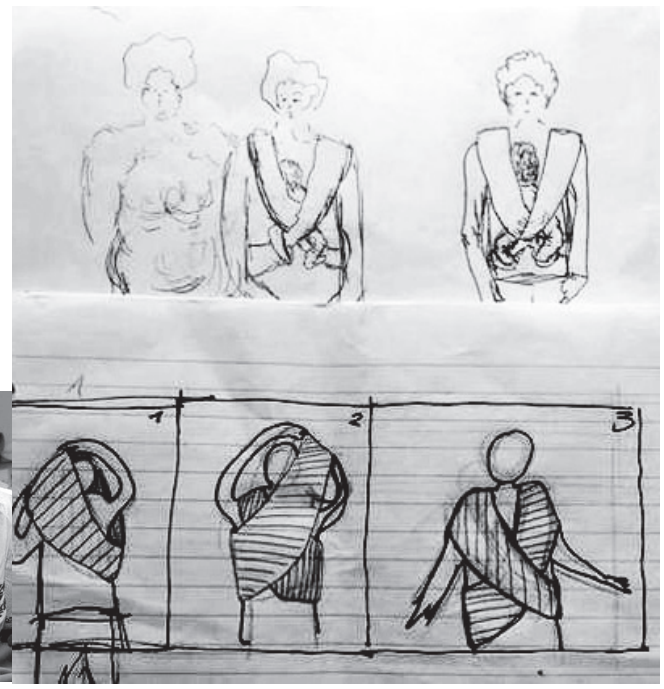

Ενδεικτικές εικόνες από οργανώσεις που φτιάχνουν μάρσιπους για τις σύριες μετανάστριες. Το μήνυμα για τις σύριες είναι σαφές : θα περπατάτε χιλιόμετρα και θα τρέχετε που θα τρέχετε να γλυτώσετε από τους μπάτσους, τουλάχιστον ας έχετε έναν μάρσιπο για τα μωρά. Να μην κουράζεστε βρε. Σατανικό.

μα αυτό αποδείχθηκε χρήσιμο και για τα δυο ζητήματα που αναφέραμε παραπάνω. Τρανό παράδειγμα είναι ότι ενώ όλο το καλοκαίρι μας τάιζαν εικόνες «προβλήματος» και συμφόρησης, υποστηρίζοντας πως ήταν αδύνατο για το κράτος να «αποσυμφορήσει» τα νησιά, το έκανε μέσα σε τρεις μέρες, στις αρχές του Σεπτέμβρη, ταυτοποιώντας 20.000 μετανάστες[3]. Άρα δεν του ήταν και ακριβώς αδύνατο. Απλά είχε επιλέξει να είναι έτσι, και την κατάλληλη στιγμή, επέλεξε πάλι, να δείξει ότι μπορεί να τους κάνει κουμάντο. Επιτυχημένη στρατηγική, αφού κατά τα μέσα Σεπτέμβρη τσίμπησε προκαταβολή 30 εκατομμύρια «για τη διαχείριση της προσφυγικής κρίσης»[4].

Η στρατηγική αυτή, έχει πετύχει και κάτι άλλο. Έχει πετύχει όλοι οι υπήκοοι να έχουν συνταχθεί με το κράτος και τις επιλογές του. Έχει πετύχει όλοι να χρησιμοποιούν τη διασπαστική γλώσσα του, μετονομάζοντας τους σύριους μετανάστες σε πρόσφυγες. Έχει πετύχει όλοι να δείχνουν την «αλληλεγγύη» με όρους φιλανθρωπίας. Γιατί η πραγματική αλληλεγγύη έχει την έννοια της ανταπόδοσης, συμβαίνει μεταξύ υποκειμένων που βρίσκουν κοινά συμφέροντα και κοινούς εχθρούς. Έτσι, η ταξική αλληλεγγύη γίνεται εχθρική προς το κράτος και το κεφάλαιο. Όταν η «αλληλεγγύη» μεταφράζεται ως κουβέρτες και φαΐ, παιχνίδια για τα παιδιά και μάρσιπους για τις μανάδες, όχι απλά δεν είναι ανταγωνιστική, αλλά είναι και εχθρική για τα ταξικά μας συμφέροντα. Αντί να μας φέρνει κοντά, επικυρώνει το διαχωρισμό και μεγαλώνει το χάσμα μεταξύ μας. Δίνει στην ελληνίδα αλληλέγγυα μια αίσθηση ταξικής ανωτερότητας την οποία και υπερασπίζεται. Η κουβέρτα από την ελληνίδα στη σύρια μάνα δίνεται υπό συγκεκριμένους όρους. Η ελληνίδα μάνα δεν πιστεύει ότι θα είναι ποτέ στη ίδια θέση. Για αυτήν η σύρια μετανάστρια, είναι μια καημένη προσφυγοπούλα. Όπως είχαμε γράψει και για την επίσκεψη φεμινιστικής μκο στο κέντρο κράτησης Ελληνικού: «Για τις αριστερές "αλληλέγγυες" κυρίες (της μκο), οι κρατούμενες των στρατοπέδων συγκέντρωσης είναι γυναίκες των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων τις οποίες πρέπει να συμπονάμε για "το κακό το ριζικό τους", γιατί είναι "θύματα μιας ακροδεξιάς κυβέρνησης" και όχι γιατί είναι οι στόχοι της επίθεσης απέναντι στην εργατική τάξη –μιας επίθεσης που δεν αγγίζει άλλωστε τις ταξικά ανώτερες φιλάνθρωπες κυρίες»[5].

Αλλά στην τελική τι είναι αυτό που δεν έχουν; Κουβέρτες και παιχνίδια; Βασικά νομίζουμε πως αυτό που θέλουν είναι χαρτιά. Όπως και όλοι οι μετανάστες που το κράτος έχει κάνει παράνομους. Όσες κουβέρτες και να τους προσφέρουμε ως πρωτοκοσμικές μανάδες, αυτό δεν αλλάζει. Απλά συσκοτίζεται και αμβλύνεται η πραγματική κατάσταση.

Η χρήση της φιγούρας της καημένης-μάνας-προσφυγοπούλας, εξυπηρετεί λοιπόν την κρατική πολιτική. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως θα την εξυπηρετεί και για πάντα με αυτό τον τρόπο. Ανά πάσα στιγμή, μπορεί να μετατραπεί σε μια οπισθοδρομική, καταπιεσμένη με μαντίλα και φίλη του isis. Βέβαια και η καημένη σύρια μάνα δεν γλυτώνει από το να έχει τους μπάτσους πάνω από αυτή και τα παιδιά της. Μην ξεχνάμε πως μουσουλμάνες γυναίκες στο γαλλικό κράτος είναι υπό καθεστώς απαγόρευσης και τα παιδιά τους δεν μπορούν να πάνε σχολείο, αν φοράνε μαντίλα. Λες και η λέξη πρόσφυγας εξάλειψε τον επί χρόνια τώρα χτισμένο, εγχώριο αντιμουσουλμανισμό!

Για μας, η γυναικεία αλληλεγγύη, η ταξική γυναικεία αλληλεγγύη, δεν μπορεί να απευθύνεται σε ταξικά μακρινές, «καημένες γυναίκες που τις χτύπησε η μοίρα» και που τους πας μια κουβέρτα και μια κονσέρβα μια φορά στο τόσο. Η αλληλεγγύη εκφράζεται στην καθημερινότητα. Γυναικεία αλληλεγγύη είναι να πηγαίνουμε στο σύλλογο γονέων στο Χαλάνδρι και να βρίζουμε τους ρατσιστές που δεν θέλουν τα παιδία των ρομά στο σχολείο. Γυναικεία αλληλεγγύη είναι να μισούμε τους νταβατζήδες και τους πελάτες που εξασκούνται πάνω σε εξαναγκαστικά εκδιδόμενες μετανάστριες. Γυναικεία αλληλεγγύη είναι να στήνουμε καβγά με το γιατρό στο νοσοκομείο που δεν υπολογίζει τις μετανάστριες χωρίς χαρτιά. Γυναικεία αλληλεγγύη είναι να μην αποφεύγουμε να πάμε το παιδί μας σε σταθμούς με παιδιά μεταναστών. Γυναικεία αλληλεγγύη είναι να υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα των γυναικών να ντύνονται όπως θέλουν, με μαντήλα ή χωρίς. Γυναικεία αλληλεγγύη είναι να μισούμε το κράτος και τις στρατηγικές του εναντίον των γυναικών, ντόπιων και ξένων. Και να τα κάνουμε αυτά, όχι επειδή θέλουμε να «βοηθήσουμε», αλλά γιατί εντάσσονται σε ένα πλαίσιο υποτίμησης των γυναικών. Σε ένα πλαίσιο υποτίμησης της εργατικής τάξης. Της τάξης μας. ●

1 «Πως εξαφανίστηκαν 502 παιδιά των φαναριών», tvxs.gr, 1/8/2013 .
2 «Επέμβαση στη Συρία ζητάει ο Βενιζέλος», Ελευθεροτυπία, 29/8/2013
3, 4 «Οι αφανείς ήρωες της προσφυγικής κρίσης», Καθημερινή, 18/9/2015
5 «Διεύθυνση αλλοδαπών Αττικής: «ελάτε με ντα ούλια, ελάτε με κορδέλες, γιορτάστε φεμινίστριες με τις φυλακισμένες»», Μιγάδα, τεύχος 11